

מקורות פרשת תצווה - ז' אדר ה'תשפ"ו איך משה נולד לאחר שהוא הסתלק?

ובזה הסדר נאמרו תיקון מלבושי הכהונה... לא הזכירו ... שמושה התחזק בכל אלו העניינים בענוותנותו לכבוד אהרן ותפארתו.

3. **מאור עינים ריש פרשתנו:** חל סדר 'תצווה' בשבוע שחל בה ז' אדר, הוא בחינת הסתלקות משה. לכן לא נזכר שמו בסדר פרשה זו כי נסתלק משה.

אסתר ג,ז: הפיל פור הוא הגורל לפני המן, מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר.

מגילה יג,ב: כיון שנפל פור בחודש אדר שמח שמחה גדולה, אמר נפל לי פור בירח שמת בו משה ולא היה יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד. - **רש"י:** דכתיב 'בן מאה ועשרים שנה אנכי היום' - היום מלאו ימי ושנותי, כדאי הלידה שתכפר על המיתה.

שולחן ערוך סימן תקפ: אלו הימים שאירעו בהם **צרות** לאבותינו וראוי להתענות בהם ... באחד בניסן מתו בני אהרן, באחד באב מת אהרן הכהן, בשבעה באדר מת משה רבינו עליו השלום.

קהלת יב,ז: וישב העפר על-הארץ כשהיה והרוח תשוב אל-האלהים אשר נתנה.

תוכן מליקוטי שיחות כו/1 ואילך: בלידת משה נאמר 'ותרא אותו כי טוב הוא' והגמרא מפרשת: 'בשעה שנולד משה, נתמלא הבית כולו אור', היינו שנשמת משה האירה **בגלוי ובמוחש** בעולם הזה. [הקדושה לא הסתתרה בתוך הגוף, אלא נתפסה במוחשיות העולם]. צורת הלידה הנעלית מקנחת ומעבירה את המשמעות השלילית של מיתת משה ומגלה שגם **בגשמיות** [בנוכחות הנשמה בעולם הגשמי] לא מת משה. כדברי הגמרא בסוטה: 'לא מת משה ... מה להלן עומד ומשמש, אף כאן עומד ומשמש'. ההבנה הזו מבטלת לגמרי את טענת המן ואת חולשת המיתה והסילוק.

ליקוטי שיחות כו/205: שמו של אדם הוא אינו עצם מציאותו, הוא נוגע לתקשורת עם **הזולת**... בעוד שהביטוי "אתה" לנוכח, פונה אל עצמות וכללות האדם. לכן משה אינו נזכר בשמו בפרשה הרומזת על מיתתו, אבל הוא עומד ומשמש ואדרבה בכל עצמיותו ולכן נמצא בפרשה **לנוכח** - 'אתה תצווה'.

יערות דבש סוף דרוש ג: המן שמח שמת בו משה וְאֶפְסָּ מְגִינָם, והוא לא ידע שבז' באדר מת אבל תיכף נולד משה, כי זרח השמש וכו' ותמיד לישראל עזר ומגן. לכן נאמר 'נולד' משה לאחר שאמר 'מת' משה, להורות כי אחר מותו נולד משה אחר, עזר וקדושה להיות לנו למגן כמשה רבינו ע"ה.

1. **אסתר ט,כח:** והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר, וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם.

אור חדש למהר"ל: מה שאמר 'נזכרים ונעשים' ולא 'יזכרו ויעשו', מלמד שיהיו נזכרים ונעשים **מן השם יתברך**, כי כך נגזר מהשם יתברך שיהיו הימים האלו (ימי נס והצלה) **לעולם**, וכמו שאמר אחר כך 'לא יסוף מזרעם'.

2. **זוהר חדש שיר השירים:** נמחה שמו מפרשה יפה שבתורה, במצות מעשה המשכן ... שהיה לו לכתוב שמו של משה בכל מלה ומלה ובכל מצוה ומצוה אשר שם.

ריש פרשתנו: ואתה תצווה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד ... ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך... ואתה תדבר אל כל חכמי לב.

ויקרא כד,ב: וידבר ה' אל משה לאמור: צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור.

ויקרא רבה א,ה: אמר הקב"ה 'ואתה הרם את מטך ובקעהו' - לומר שאם אין אתה בוקעו אין אחר **בוקעו**. בסיני עמד לו מן הצד, אמר לו 'עלה אל ה' - לומר שאם אין אתה עולה, אין אחר עולה.

בעל הטורים בפתח פרשתנו: לא הזכיר משה בזה הסדר, והטעם משום שאמר 'מחני נא מספרך אשר כתבת' - וקללת חכם אפילו על תנאי באה ונתקיימה בזה.

התוועדות הרבי תשמ"ט ב/383: פתגם אבי אדוני ז"ל שעל דרך הרמז יש לפרש הפסוק ככתבו: 'אם תשא חטאתם ואם אין (בין אם תשא חטאתם ובין אם לא תשא) מחני נא' - בגלל הקס"ד ד'יחר אפי בהם וגו' (ואם תאמר מה אעשה לשבועת אבות) **ואעשה אותך לגוי גדול**.' היינו שמציאות משה אפשרה קס"ד הנ"ל ולכן גם 'אם תשא חטאתם - מחני נא' ... מזה מובן גודל המסירות נפש דמשה עבור ישראל. (עפ"ז יומתק שנתקיימו דברי משה בפרשת תצווה, אף שאמר הקב"ה 'סלחתי כדברך').

ליקוטי שיחות לד/221 הערה 40: להעיר על דרך הרמז מפרשת תשא פרק **לב** פסוק **לב** ('ואם אין מחני נא') ובגמרא ברכות **לב** (שהטיח משה כלפי מעלה להגן עליהם, כסף וזהב שהבאת להם גרמו לחטוא וכו') - פסוק המורה על מסירות הנפש של משה לישראל שהיה קודם למסירותו לתורה.

מדרשי תורה: בעבור שהכהונה הייתה ראויה למשה ונעתקה לאהרן,